

РЕШЕНИЕ

№ 186

гр. С.З., 18.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З. в публично заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и шеста година в следН. състав:

Председател: Анна Т. Трифонова

при участието на секретаря Даниела Ив. И.а
като разгледа докладваното от Анна Т. Трифонова Търговско дело №
20245500900051 по описа за 2024 година

Предявени са искове по чл. 432 ал. 1 от ГПК.

Изложено е в исковата молба, че при ПТП на 01.03.2023г., около 19,25ч. в гр. К., в района на кръстовището на бул. „**“ с ул. „**“, водачът Д. З. М., ЕГН: *****, управлявайки лек автомобил „Опел Астра“ с рег. № **, виновно нарушил правилата за движение по пътищата като блъснал пресичащата на пешеходна пътека пешеходка Т.Д. Ч.а, ЕГН:*****. В резултат на описаното произшествие пострадалата Т. Ч.а получила несъвместими с жи.та травми и на 02.03.2023г. починала.

Посочено е, че Ц. А. и И. Ч. са деца на починалата. Твърди се, че те са били в прекрасни и безконфликтни отношеН. със своята майка, били задружно и сплотено семейство. Били си опора един на друг, помагали си във всичко. Бащата на ищите починал по-рано. Между ищите и майка им била налице силна емоционална връзка. Ищите понесли много тежко смъртта на майка си, изпаднали в силен шок и не могли да повярват, че майка им е загинала. Трагичната смърт им причинила мъка и страдаН., които продължават и до сега и няма да преодолеят, тъй като са загубили най - близкия си родственик. Загубата на майката на ищите представлява за тях огромна морална вреда, за която те не са обезщетявани.

Сочат, че за управляваН. от водача Д. З. М., ЕГН: *****, лек автомобил „Опел Астра” с рег. № ** е налице валидна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите в ЗД „Б.“ АД към деня на инцидента, полица № BG/02/122000807366, с начало 19.03.2022г. и край 18.03.2023г. и на това основание ответникът дължи обезщетение на ищците.

Заявено е, че с уведомление от 10.03.2023г. ищците са уведомили ответника за настъпилото ПТП, в съответствие с изискваН.та на Кодекса за застраховането.

С молба - претенция, получена от ответника на 18.07.2023г., ищците са поискали от ответника да им плати обезщетение за причинените им неимуществени вреди.

Твърдят, че ответникът не е определил и не е платил обезщетение на ищците до настоящия момент.

Отбелязва се, че считано от датата на молбата за уведомлението ответникът дължи на ищеца и обезщетение по чл. 429, ал.2, т.2, във връзка с ал. 3 от Кодекса за застраховане в размер на законната лихва.

Ищците молят да се осъди ответника да им плати по 30 000,00 /тридесет хиляди/ лева, като част от общо дължими по 200 000,00 /двеста хиляди/ лева за всеки един от тях, представляващи обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на Т.Д. Ч.а при ПТП на 01.03.2023г., заедно със законната лихва по чл. 429, ал.2, т.2, във връзка с ал.3 от Кодекса за застраховане от датата на уведомлението -10.03.2023г. до окончателното плащане, както и всички разноси по водене на делото.

Молят, присъдените суми да бъдат преведени по посочени банкови сметки.

В съдебно заседание от 16.10.2025 г. съдът е допуснал изменение на предявените искове, които да се считат предявени, вместо за 30 000 лв. за всеки от ищците – за 200 000 лв. за всеки ищец, представляващи обезщетение за причинените им неимуществени вреди, заедно със законната лихва, считано от датата на уведомяването на застрахователя – 10.03.2023г. до окончателното изплащане.

В законН. срок ответникът е депозирал по делото **отговор на искова молба**, с който оспорва изцяло исковата молба.

По допустимостта на предявените искове е изложено следното:

Намира, че предявените от ищците искове са недопустими, поради липса на задължителна положителна процесуална предпоставка за надлежното упражняване правото на иск. Посочва, че предявяването на писмена застрахователна претенция е задължителна положителна процесуална предпоставка за възникването и надлежното упражняване правото на иск (арг. от чл.432, ал.1 КЗ, във вр. с чл.380 КЗ). Заявява, че видно от приложените към исковата молба доказателства, а и от тези, находящи се в преписката по щетата на застрахователя, адв. Б. не е бил упълномощен да предявява застрахователна претенция от името на когото и да било от ищците. Сочи, че дори в т.нар. „молба-претенция“ липсва описано пълномощно на Б.. Твърди, че претенция е предявена при липса на надлежно учредена представителна власт от страна на адв. Б.. Счита, че от това следва, че ищците не са предявили надлежна писмена застрахователна претенция по установен. в чл.380 от Кодекса за застраховането ред. Сочи, че по тази причина, за ищците изобщо не е възникнало, респ. не е било надлежно упражнено правото на иск. Отбелязва, че съгласно чл.498, ал. 3 КЗ „Увреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда само ако застрахователят не е платил в срока по чл. 496, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение.". Съгласно чл.39, ал.1 ЗЗД „Обемът на представителната власт на пълномощника спрямо третите лица се определя според това, което упълномощителят е изявил. Тоест, по отношение на ответното застрахователно дружество адв. Б. не е имал представителна власт да представлява ищците и да предявява застрахователна претенция от тяхно име. Посочва, че съгласно чл.36, ал.1 ЗЗД „Едно лице може да представлява друго по разпоредба на закона или по волята на представляван.". Твърди, че в случая липсва валидно учредена представителна власт на адв. Б. да представлява ищците в рекламационното производство по предявяване на писмена застрахователна претенция, тъй като изобщо липсва пълномощно. Намира, че в случая не е налице и хипотезата на чл.36, ал.2 ЗЗД, съгласно която „Последиците от правните действия, които представителят извършва, възникват направо за представляван.". Счита, че действията на адвокат Б. са такива, извършени без надлежно упълномощаване, респ. без представителна власт, поради което е невъзможно последиците от правните действия на адв. Б. да възникнат направо за ищците, тъй като те

нямат качество на представлявани по смисъла на ЗЗД. Твърди, че в случая липсва упълномощителна сделка, липсва представителство, липсват представляван/упълномощител, поради което и адв. Б. няма качеството на представител/пълномощник на ищците в рекламационното производство по чл.380 КЗ. Сочи, че на практика, изобщо не е налице представителство, за да могат ищците да се позовават на неговите правни последици. В този аспект заявява, че неоснователни се явяват твърдеН.та на ищците, че на 10.03.2023 г. са уведомили застрахователя за застрахователното събитие, а на 18.07.2023 г. са подали молба-претенция, с която са поискали ответникът да им плати обезщетение за причинените им вреди, тъй като тези действия не са породили твърдеН. правен ефект.

Ето защо, моли да се оставят без разглеждане предявените от ищците искове за обезщетение за неимуществени вреди, да се върне исковата молба на ищците, да се прекрати производството по делото и на основание чл.78, ал.4 ГПК да се присъдят разноските на ответника във връзка с прекратяване на производството.

По редовността на исковата молба, ответникът взема следното становище:

Счита, че исковата молба е нередовна по няколко причини. На първо място посочва, че ищците твърдят, че водачът на автомобила е нарушил правилата за движение, но изобщо не са посочили кои точно правила за движение според тях са били нарушени. Заявява, че не е ясно в каква посока се е движил автомобилът, нито пък в кой момент тяхната майка е предприела пресичането на платното за движение, респ. в кой момент е стъпила на пешеходната пътека. Отбелязва, че не е посочен видът на кръстовището, на което е настъпило произшествието. Намира, че това обстоятелство има значение за въпроса за видимостта на двамата участници в процесН. пътен инцидент. Счита, че от твърдеН.та не е ясно, дали автомобилът вече е бил навлязъл в кръстовището и впоследствие пострадалата е започнала да пресича, или тя вече се е намирала на платното за движение, когато автомобилът се е намирал в кръстовището. Заявява, че тези обстоятелства са от съществено значение за предотвратимостта на удара от всяка от страните. Посочва, че няма ясни твърдеН. дори за мястото на ПТП. Не е ясно дали участъкът е бил осветен или не, тъй като произшествието е станало в тъмната

част на денонощието. Сочи, че липсата на точно описан механизъм прави невъзможна преценката на относимите и допустими доказателствени средства. Отбелязва, че в исковата молба липсва яснота на кое точно кръстовище е настъпило твърдяното от ищците ПТП, тъй като е посочено, че инцидентът е настъпил в района на бул. „***“ и ул. „***“. Не е посочено в коя част на платното за движение е настъпило съприкосновението между автомобила и пострадалата. Счита, че на практика изобщо липсва описание на механизма, а той съставлява основен факт, чието доказване или недоказване има значение за крайното решение на съда. Посочва, че механизмът на ПТП включва всички елементи от фактическия състав на генералната клауза на деликта, поради което начинът, по който е настъпил пътния инцидент следва точно и ясно да бъде описан с конкретни фактически твърдения на ищците. Заявява, че както е посочил по-горе, ищците не са посочили по какъв механизъм твърдят, че е настъпило произшествието. Счита, че липсата на твърдения за точен механизъм на ПТП затруднява особено съществено защитата на ответното дружество. Сочи, че липсват твърдения и за това кои са травматични увреждания, несъвместими с живота, които са станали пряка причина за смъртта на майката на ищците, нито пък за точен механизъм, по който се твърди, че са й били причинени травматичните увреждания. В обобщение, счита, че исковата молба не отговаря на изискванията на чл.127, ал.1, т.4 ГПК, тъй като липсата на точни и ясни твърдения по посочените въпроси на практика се изразява в липса на изложение на обстоятелствата, на които ищците основават исковете си.

Ето защо, моли да се остави без движение исковата молба до уточняване на посочените по-горе обстоятелства, с предупреждение, че в случай, че не бъдат отстранени исковата молба ще бъде върната. Моли, след уточнената от ищците да му се даде възможност да вземе становище и да направи съответните доказателствени искания.

Направено е искане за спиране на основание чл.229. ал.1, т.4 и т.5 ГПК. Това искане е взето предвид от съда и с определение № 884/15.10.2024г., съдът на основание чл. 229 ал. 1 т. 4 от ГПК е спрял производството по делото до приключване на НОХД № 278/2024г. по описа на ОС С.З. с влязъл в сила съдебен акт. С оглед на горното съдът намира, че не следва да обсъжда повторно изложените в отговора съображения в тази връзка.

По основателността на предявените искиове е изложено следното:

Ответникът счита, че предявените субективно и обективно съединени искиове са изцяло неоснователни. Оспорва изцяло наличието на всички обстоятелства, на които се основават исковите на ищците. Оспорва наличието на елементите от фактическия състав на генералната клауза на деликта. Счита, че претендираното обезщетение за неимуществени вреди е несъответно на твърденията по вид, характер и интензитет негативни засягане на неимуществената правна сфера на ищците. Посочва, че размерът на претенцията за обезщетение за неимуществени вреди не съответства на установените в задължителната съдебна практика критерии, изразяващи принципа за справедливост по смисъла на чл.52 ЗЗД. Сочи, че претенцията за неимуществени вреди не е съобразена и със задължителната съдебна практика на ВС и ВКС по приложението на последно посочената правна норма.

Оспорва изцяло всички твърдения на ищците в исковата им молба. Оспорва твърдението, че процесното ПТП е настъпило на посоченото място и по описан от ищците начин. Оспорва твърдението на ищците, че водачът на лек автомобил марка и модел „Опел Астра“, с рег. № ** - Д. З. М., е извършил посоченото в исковата молба деяние. Посочва, че към момента на настъпване на инцидента, пострадалата е била на 74 годишна възраст, поради което и вероятно с оглед на напредналата възраст и съществуващи нейни заболявания, включително проблеми със зрението, пешеходката не е могла да види приближаващия я автомобил и цялостната пътна ситуация. Твърди, че по тази или по друга причина пострадалата не се е съобщила с конкретната пътна ситуация, нарушила е правилата за движение по пътищата на пешеходците, не се е съобщила с приближаващия я автомобил и с неговата скорост, внезапно е навлязла на платното за движение, при това в тъмната част на денонощието, поради което нейното поведение е причината за настъпване на инцидента и нейната смърт. Счита, че изключителна вина за настъпване на процесното пътен инцидент и свързаните с него вреди има само и единствено пострадалата, тъй като е пресичала платното за движение на необозначено за това място и в момент, когато не е било безопасно, както и поради вече посочените причини. Оспорва твърдението в исковата молба, че виновен за ПТП е Д. М., включително и че той е управлявал посоченото от ищците автомобил. Счита, че по отношение на водача се касае до невиновно (случайно) деяние по смисъла на чл.15 НК, тъй като водачът на МПС не е бил длъжен или не е могъл да

предвиди общественотоопасните му последици, нито пък е имал техническа възможност да предотврати настъпване на вредоносН. резултат. Твърди, че изключителна вина за настъпване на ПТП и респ. за вредите има самата пострадала - наследодател ката на ищците, поради което обезщетение не им се дължи. Оспорва твърдението, че ПТП е настъпило поради нарушаване правилата за движение по пътищата от водача Д. М., както и че е настъпило по описаН. в исковата молба начин. Оспорва твърдеН.та на ищците, че са налице, тоест, че реално са претърпели твърдените от тях неимуществени вреди.

Оспорва твърдението, че ищците са депозирали надлежна писмена застрахователна претенция, която да отговаря на изискваН.та на КЗ, като по този въпрос моли да се имат предвид изложените по-горе аргументи в частта „По допустимостта на предявените искове“.

Оспорва твърдението, че са налице предпоставките за ангажиране отговорността на ответното застрахователно дружество. Заявява, че както е посочено по-горе, твърди, че изобщо не е била отправяна валидна писмена застрахователна претенция от ищците пред ЗД „Б.“ АД. Твърди, че посочените в исковата молба факти и обстоятелства, описаните болки и страдаН., изобщо не са били заявени пред застрахователя в задължителното рекламационно производство по чл.380 КЗ, поради което не могат да бъдат предмет на делото, както вече е коментирано в частта за допустимостта на исковете.

Оспорва началН. момент, от който ищците претендират лихва за забава. Намира, че същият е в протИ.речие с чл. 496, ал. 1 КЗ.

Направено е възражение за съпричиняване:

Счита, че с поведението си /действия и бездействия/ пострадалата Т. Ч.а е допринесла за настъпване на ПТП, за вредоносН. резултат, за нейната смърт и претърпените от ищците вреди.

На първо място сочи, че с поведението си Т. Ч.а е съпричинила настъпването на процесН. пътен инцидент, тъй като е пресичала платното за движение в нарушение на установените в ЗДвП нейни задължеН. като пешеходка. Тоест, при драстично нарушение на правните норми на този нормативен акт, описани и коментирани поотделно по-долу, а именно:

Излага, че съгласно чл.32, ал.1 ЗДвП „Преди да навлязат на платното за движение, пешеходците могат да сигнализират за намерението си чрез подаване на сигнал с ръка - лява или дясна ръка, изпълната нагоре или напречно

на пътя.". Нормата на алинея 2 на последно поменатата разпоредба предвижда, че „Сигналят по ал.1 не освобождава пешеходците от задължението, преди да навлязат на платното за движение, да се съобразят с разС.ието до приближаващите се превозни средства и с тяхната скорост на движение.". В конкретН. случай счита, че Т. Ч.а не е изпълнила задължеН.та си по закон преди да навлезе на платното за движение да се съобрази с разС.ието на приближаващото се превозно средство - автомобил, както и с неговата скорост на движение, въпреки че е имала обективна възможност да види приближаващия се автомобил от достатъчно разС.ие.

Твърди, че пострадалата Т. Ч.а е нарушила разпоредбата на чл.113, ал.1, т.1, т.2, т.4 ЗДвП, съгласно която: „При пресичане на платното за движение пешеходците са длъжни да преминават по пешеходните пътеки при спазване на следните правила:

„преди да навлязат на платното за движение, да се съобразят с приближаващите се пътни превозни средства;". В този аспект Т. Ч.а е извършила нарушение, изразяващо се в това, че е навлязла на платното за движение без да се съобрази с приближаващия я автомобил и с неговата скорост на движение.

„да не удължават ненужно пътя и времето за пресичане, както и да не спират без необходимост на платното за движение;" Пострадалата Т. Ч.а, евентуално, ненужно е удължила времето за пресичане на платното за движение, както и евентуално, без необходимост е спряла на платното за движение, с което е съпричинила настъпването на процесН. пътен инцидент, тъй като в резултат на поведението ѝ за водача на автомобила е било невъзможно от техническа гледна точка да предотврати удара с пешеходката.

Твърди, че пострадалата Т. Ч.а е нарушила разпоредбата на Чл.114 ЗДвП, съгласно която „На пешеходците е забранено:

1. „да навлизат внезапно на платното за движение;".

Посочва, че в нарушение на закона пострадалата Т. Ч.а е навлязла внезапно на платното за движение и по този начин с действията си е станала единствена причина за настъпване на инцидента, получаване на травмите и нейната смърт. Според ответника, водачът на автомобила не е имал техническа възможност да избегне удара с пострадалата Т. Ч.а, поради което изключителна вина за настъпването на инцидента има пострадалата Т. Ч.а.

Твърди, че пострадалата Т. Ч.а е нарушила разпоредбата на чл.114, ал.1, т.2, съгласно която на пешеходците е забранено да пресичат платното за движение при ограничена видимост, тъй като ПТП е настъпило в тъмната част на денонощието, което несъмнено е обстоятелство, водещо до ограничаване на видимостта. Заявява, че значение за възможността водачът да възприеме движещата се пешеходка има и цветът на дрехите, с които тя е била облечена. Сочи, че към този момент няма данни за това, но при установяване на това обстоятелство впоследствие ответникът ще заяви съответното възражение за съпричиняване и в този аспект.

Твърди, че пострадалата Т. Ч.а е имала обективна възможност да види от достатъчно разстояние приближаващия я автомобил и да съобрази поведението си с приближаващия я автомобил и скоростта му на движение и да не предприеме пресичане в момента, в който тя го е направила, а да пропусне автомобилът да премине и едва след това да пресече безопасно платното за движение. Посочва, че като не се е съобщила с приближаващия я автомобил и с неговата скорост, ищцата е предприела пресичане на платното за движение в момент, в който това не е било безопасно, тъй като тя е попадала в опасната зона /пълен спиращ път/, на автомобила.

В случай, че на мястото, където е настъпило ПТП е имало светофарна уредба, твърди, че пострадалата е пресичала на червен сигнал на светофара за пешеходци в нарушение правилата за движение по ЗДвП.

Заявява, че освен, че с поведението си пострадалата Т. Ч.а е съпричинила настъпването на самото ПТП, тя с поведението си е допринесла за травматичните увреждания, които е получила при ПТП, станали причина за нейната смърт, респ. за претърпените от ищците неимуществени вреди.

Посочва, че в съдебната практика на ВС и ВКС е прието, че допринасяне от пострадалия е налице винаги, когато с определени негови действия или бездействия /поведение/ той обективно е допринесъл за настъпване на вредите. Сочи се, че съгласно тази практика е достатъчно конкретното действие, респ. бездействие, с което пострадалият е допринесъл, да води до настъпване на вредоносен резултат, като го обуславя в някаква степен, без със същото да се нарушават определени правни норми. Счита, че степента на съпричиняване/допринасяне на ПТП и вредите следва да бъде отчетена от съда и при определяне размера на обезщетението, то да бъде намалено до

размера на приетата степен на съпричиняване.

Счита, че поведението на пострадалата Т. Ч.а на платното за движение не е било съобразено с конкретната пътна ситуация и именно това нейно поведение е станало причина за настъпване на ПТП и причиняване на травматичните увреждаН., станали причина за нейната смърт, както и за всички вреди, предмет на настоящото производство. Счита, че с конкретното си поведение пострадалата Т. Ч.а е съпричинила настъпването на ПТП и допринесла за настъпване на вредоносН. резултат с не по-малко от 75% и в случай че съдът определи обезщететеН. на ищците, то размерът на всяко едно обезщетение би следвало да бъде намалено с приетия от съда процент на съпричиняване/допринасяне от пострадалата Т. Ч.а.

С настоящия отговор заявява евентуално възражение за съпричиняване, имащо описаните по-горе проявлениеН. във връзка с поведението на пострадалата Т. Ч.а, което моли да бъде прието за съвместно разглеждане заедно с предявените срещу ответника искове и в случай, че съдът приеме, че на ищците се дължат обезщететеН., то размерът им да бъде намален със степен не по-малка от 75% или със съответно приетия от съда процент на съпричиняване/допринасяне от страна на пострадалата Т. Ч.а.

Ето защо, моли да се оставят без разглеждане, като недопустими на посочените по-горе основаН. предявените от ищците искове, да се върне исковата им молба и да се присъдят на ответника разноските в настоящото производство. В случай, че се приемат исковете за допустими, моли да се отхвърлят изцяло, като неоснователни. Евентуално, в случай че се приеме, че на ищците се дължи обезщетение, моли да се уважи заявеното с настоящия отговор възражение за съпричиняване и да се намали с не по-малко от 75% определеното обезщетение.

Претендира разноски.

По делото е постъпила **допълнителна искова молба**, с която ищците вземат следното становище:

Поддържат всички твърдеН. и всички доказателствени искаН. от исковата молба.

За неоснователно намират твърдението на ответника за недопустимост на предявените искове поради липса на представителна власт при подаване на претенцията по чл. 380 КЗ. Посочват, че към исковата молба е приложено

Уведомление до ответника, получено на 10.03.2023г. Заявяват, че видно от описаните приложени. към Уведомлението на ответника са били предоставени 2 бр. пълномощни - по едно за всеки от ищците. Сочат, че на 18.07.2023г. са предявили молба-претенция до ЗК „Б.“ АД, с която са представили акт за смърт и удостоверение за наследници, като са посочили изрично, че останалите документи (включително пълномощните), с които са разполагали към момента на подаване на претенцията, са били предоставени на ответника с Уведомлението от 10.03.2023г. Заявяват, че видно от приложените към исковата молба писма от 21.07.2023г. и 06.10.2023г., ответникът на два пъти е изискал допълнителни документи от тях, но така и не е поискал да му бъде представено пълномощно.

Намират, че без основание са и възраженията на ответната страна относно редовността на исковата молба, доколкото са посочени мястото, часът, участниците и механизмът на настъпване на инцидента.

Считат, че формално са налице предпоставките за спиране на производството на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК. Посочват, че на 28.05.2024г. е постановена осъдителна присъда срещу Д. З. М., по НОХД № 278/2024г. по описа на Окръжен съд - С.З.. Сочат, че наказателното производство протича по реда на глава 27 НПК - Съкратено съдебно следствие, като подсъдимият М. е направил самопризнание по чл. 371, т. 2 НПК. Отбелязват, че към момента все още не е изтекъл срокът за обжалване на присъдата.

Оспорват всички въведени от ответника възражения относно основателността на исковите.

Постъпил е по делото **допълнителен отговор**, с който ответникът оспорва изцяло допълнителната искова молба на Ц. П. А. и И. П. Ч., като посочва, че с нея ищците нито са допълнили, нито пък са пояснили първоначалната им искова молба.

Счита, че неоснователен е аргументът на ищците, че предявените от тях искове са допустими, тъй като служители на застрахователя не били поискали от тях да представят пълномощно. Отбелязва, че техническата, документалната част от процеса на завеждане на щетите, няма отношение към валидността на упълномощаването. Сочи, че възражението за липса на представителна власт в рекламационното производство по чл.380 КЗ не е

ограничено със срок, поради което същото е своевременно заявено с отговора. Поддържа изцяло възражението.

Намира, че с допълнителната искова молба не са отстранени посочените с отговора нередовности на исковата молба, поради което заявява, че поддържа изцяло възражението на ответника в този аспект.

Поддържа искането за спиране на настоящото производство на основание чл.229, ал.1, т.4 ГПК. Посочва, че към момента е висящо НОХД № 278/2024 г. по описа на Окръжен съд - С.З., Наказателно отделение. Заявява, че в допълнителната искова молба ищците са посочили, че към настоящия момент постановената присъда не е влязла в законна сила, което е допълнителен аргумент настоящото производство да бъде спряно до приключване на наказателното дело с влязъл в сила съдебен акт.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните намира за установено следното:

По делото не е спорно, че на 01.03.2023г., около 19,25ч. в гр. К., в района на кръстовището на бул. „**“ с ул. „**“, водачът Д. З. М., управлявайки лек автомобил „Опел Астра“ с рег. № ** е блъснал пресичащата на пешеходна пътека пешеходка Т.Д. Ч.а, в резултат на което пострадалата Т. Ч.а е получила несъвместими с жи.та травми и на 02.03.2023г. е починала.

По делото не е спорно, че за управляван от Д. З. М., лек автомобил „Опел Астра“ с рег. № ** е налице валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите в ЗД „Б.“ АД към деня на ПТП, по полица № BG/02/122000807366, с валидност от 19.03.2022г. до 18.03.2023г.

С уведомление от 10.03.2023г. ищците са уведомили ЗД „Б.“ АД за настъпилото ПТП.

В изпълнение на изискването на чл. 380 от КЗ, ищците са подали молба - претенция, получена от ЗД „Б.“ АД на 18.07.2023г., с която са поискали да им бъде изплатено обезщетение за причинените им неимуществени вреди.

Видно от приложеното НОХД № 278/2024 г. по описа на Окръжен съд – С.З. с влязла в сила присъда № 21/28.05.2024г., водачът на л.а. марка “Опел Астра”, с рег. № ** Д. З. М., е признат за виновен в това, че на 01.03.2023г. в град К. при управление на посочен автомобил, по бул. “* **” в посока от запад на изток, на маркирана пешеходна пътека, намираща се западно от

кръстовището с улица "А." и ул. "***" нарушил правилата за движение по пътищата, а именно: чл. 119, ал. 1 от ЗДвП, като не пропуснал пресичащата по пешеходната пътека в посока от север на юг пешеходка Т.Д. Ч.а /на 73 години/, вследствие на което с предната част на автомобила ударил Ч.а в дясната странична част на тялото, с което по непредпазливост е причинил нейната смърт, настъпила на 02.03.2023г. в У." АД град С.З. и е осъден на три години лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено за срок от четири години, считано от влизане в сила на присъдата.

От заключението на автотехническата експертиза се установява следното:

Механизмът на настъпване на ПТП е следният:

ПТП е настъпило на 01.03.2023 г., около 19.29.56 ч. в гр. К., на кръстовището между бул. "* **" и ул. "***" от северната страна на булеВА., и ул. "А." от южната страна на булеВА., между лек автомобил "Опел" Астра с рег. № ** управляван от Д. М. и пешеходец Т. Ч.а.

ПТП настъпва в тъмната част на денонощието, в условията на нормална видимост от улично осветление и осветлението на фаровете на автомобилите, на прав и равнинен пътен участък.

Бул. "* **" е покрит с дребнозърнест асфалт, без неравности и е ориентиран е в посока запад- изток.

Преди ПТП настъпило на 01.03.2023 г., около 19.29 ч. в гр. К., в района на описаното кръстовище лек автомобил "Опел" Астра с рег. № ** управляван от Д. М., се е движил по бул. "* **" в посока от запад на изток.

Пешеходецът Т. Ч.а преди ПТП е предприела пресичането на пътното платно на бул. "* **" в посока от север на юг.

При пресичане на траекториите на движение на л.а. "Опел" Астра и пешеходеца се получава конфликтна точка, в следствие на което настъпва сблъсък/удар между тях, с последици описани по делото.

Първоначалното съприкосновение в момента на сблъсъка/удара спрямо л.а. "Опел" Астра с рег. № ** е с предна централна част, на лиН.та на предна регистрационна табела на височина 0.40 м. от земната повърхност в зоната на цифрата "7".

Първоначалното съприкосновение в момента на сблъсъка/удара спрямо пешеходеца Т. Ч.а е с дясната долна част на тялото.

Мястото на сблъсъка/удара на лекия автомобил "Опел" Астра с рег. № ** и пешеходеца Т. Ч.а се намира на около 20.25 м. западно и около 3.50 м. северно от лиН.та на междинН. ориентир - "О".

Скоростта на движение на лек автомобил "Опел" Астра с рег. № ** преди настъпването на ПТП и към момента на сблъсъка/удара е равна на 60.89 км/ч.

Скоростта на движение на пешеходецът Т. Ч.а преди настъпване на ПТП

и в момента на сблъсъка/удара е равна на $4.10 \text{ км/ч.} = 1.14 \text{ м/с.}$

Водачът на лек автомобил "Опел" Астра с рег. № ** при движение с разрешената скорост в населено място 50.00 км/ч. , при своевременно възприемане на опасността, е имал техническа възможност да не допусне настъпването на ПТП.

Водачът на л.а. "Опел" Астра с рег. № ** при движение с разрешената скорост в населено място - 50.00 км/ч. , при дължина на осветен.т участък пред себе си - 60.00 м. и своевременно възприемане на опасността, е имал техническа възможност да не допусне настъпването на ПТП.

Пешеходецът Т. Ч.а не е имала техническа възможност да предотврати настъпилото ПТП при конкретната пътна обстановка.

Техническа причина за настъпване на ПТП на 01.03.2023 г. е непропускането от водача на лек автомобил "Опел" Астра на движещата се по пешеходната пътека Т. Ч.а, като по този начин е отнел предимството на движение на пешеходката.

Мястото на сблъсъка/удара на лекия автомобил "Опел" Астра с рег. № ** и пешеходеца Т. Ч.а се намира на около 20.25 м. западно и около 3.50 м. северно от лиН.та на междинН. ориентир - "Ом.

ПТП е настъпило в населено място, където разрешената скорост за движение е до 50.00 км/ч.

Скоростта на движение на лек автомобил "Опел" Астра с рег. № ** преди настъпването на ПТП е равна на $16.91 \text{ м/с.} = 60.89 \text{ км/ч.}$ и не е била съобразена с конкретната пътна обстановка.

Видимостта към тези приближаващи се светещи/осветени обекти е над 100.00 м. , но тази видимост е строго индивидуална.

Пешеходецът към момента на навлизането в двете южни пътни ленти от северна им страна, не е навлязъл внезапно от северната страна в двете южни пътни ленти, предприел е пресичането му по пешеходната пътека, към момента на навлизането си от север и не е бил опасност за настъпване на ПТП.

В момента, в който пострадалата е стъпила на пешеходната пътека от северната страна на бул. " * " - на платното за движение, разС.ието от нея до приближаващият лек автомобил, е значително по-голямо и тя не попадала в опасната зона за движение/спиране на автомобила към този момент.

Тялото на пешеходката в момента на сблъсъка/удара е било дясно странично спрямо лекия автомобил и първоначалН. контакт в момента на сблъсъка/удара спрямо пешеходеца Т. Ч.а е с дясната долна част на тялото.

Вследствие на кинетичната енергия от движението на л.а., пешеходката се е възкачила на предН. капак, имало е контакт на горната част на тялото - главата с предното панорамно стъкло, автомобила се е движил в посока изток носейки на предН. капак пешеходката.

В процеса на спиране на л.а. пешеходката е изпаднала на пътното платно и автомобила се е установил в покой.

Пешеходецът към момента на навлизането в двете южни пътни ленти от северна им страна, не е била техническа опасност за настъпване на ПТП.

При съвременно възприемане на пешеходеца от водача на л.а. "Опел" Астра на осветеността на фаровете, при адекватни мерки от негова страна е имал възможност да не допусне настъпването на ПТП.

Пешеходецът Т. Ч.а не е имала техническа възможност да предотврати настъпилото ПТП при конкретната пътна обстановка.

На мястото на ПТП има пешеходна пътека която е западно от кръстовището - напречно на бул. "*" **", пострадалата е пресичала пътното платно по тази пешеходната пътека.

На кръстовището на бул. "*" ***" с ул. "А." от юг и ул. "*" от север, няма светофарна уредба със секция за пешеходци.

По направлението на движение на лек автомобил "Опел" Астра с рег. № ** по бул. "*" **", преди пешеходната пътека има пътен знак "Д 17-пешеходна пътека" със светещи елементи по него, монтиран над южните ленти за движение по направление запад-изток на Г- образна метална конструкция на височина 6.00 м. от асфалтовото платно.

ПТП е настъпило в тъмната част на денонощието, в условията на нормална видимост от улично осветление и осветлението на фаровете на автомобилите, на прав и равнинен пътен участък.

По направлението на движение на л.а. "Опел" Астра с рег. № **:

хоризонтална пътна маркировка тип "МЗ"- единична прекъснатата лиН., разделяща двете южни ленти:

пътен знак "БЗ - път с предимство" западно от кръстовището на бул. "*" ***" и ул. "А."

пътен знак "Д 17-пешеходна пътека" със светещи елементи западно и непосредствено преди и над пешеходната пътека на бул. "*" ***".

По направлението на движение на пешеходката Т. Ч.а:

напречна пътна маркировка тип "М 8.1"- "Пешеходна пътека" - западно от ул. "А." напречно на бул. "*" /в зоната на кръстовището/.

При движение нощем на къси светлини и при зона на осветеност от 2 lx, водачът на лек автомобил "Опел" Астра с рег. № ** е имал възможност да възприеме пресичащата пешеходка. като движещ се тъмен обект от разС.ие по дължина на пътното платно е 60.00 - 75.00 метра, а по широчина на пътното платно е 15,00 - 18.00 метра.

За установяване на неимуществените вреди са събрани гласни доказателства.

Свидетелят Г. И.ов А., който е съпруг на ищцата посочва, че знае за случилото се пътнотранспортно произшествие с майката на съпругата си. Двамата със съпругата си отишли до СпешН. център в К. и лекарите им казали, че положението на Т. е тежко и ще я транспортират до Окръжна

болница - С.З.. Свидетелят и съпругата му тръгнали след линейката. В болницата в С.З. им казали, че положението на Т., било много тежко, най – сериозната травма била на черепа. Свидетелят посочва, че Т. починала няколко часа след като била приета в болницата в С.З.. Съпругата му се обадила на брат си, който в този момент бил в Чехия, където живеел и работил. Погребението било организирано съобразно неговото пристигане. Свидетелят посочва, че Т. живеела отделно от тях - в село К., което се намирало на около 10 км от К.. В почивните дни посещавали Т., като от петък до неделя Ц. била поС.но с майка си в селото, заедно с дъщеря им, а през седмицата поддържали връзка по телефона. Т. поддържала къщата си сама, а те помагали – с пазаруване, с ремонтни дейности или с каквото имало нужда. ОтношеН.та между Т. и майка ѝ били много добри, когато си ходили през уикендите, Т. казвала, че синът ѝ се е обаждал. Той се прибирал по няколко пъти в годината и винаги отсядал при майка си. След смъртта на Т., семейството преживяло тежко загубата. Всички станали по-затворени, без желание и настроение. Сега, когато си ходят на село, престоят им бил по - кратък, тъй като се натоварвали емоционално. И. /другият ищец/ споделял, че вече няма при кого да отсяда. Т. е погребана в село К. и свидетелят и съпругата му се грижели за гроба ѝ.

За установяване механизма на ПТП са събрани гласни доказателства.

Свидетелят Д. З. М. посочва, че участвал в ПТП в гр. К. през 2023 година. Управлявал Опел Астра, но не помни номера му. Чул удара, но не видял пешеходката да пресича преди това. Задействал спирачката след удара. Времето било дъждовно, имало мъгла, ПТП станало в тъмната част на денонощието.

Свидетелката К. А. М. посочва, че на 01.03.2023г., пътувала с малкия си син в колата на задната седалка, която зет ѝ Д. карал в гр. К. към магазин Л.. Времето било мрачно и дъждовно и тъмно. На връщане от магазина, Д. карал бавно, даже не разбрали какво станало. Пострадалата била облечена в черно и изведнъж изскочила от храстите пред колата и те веднага спрели. Свидетелката видяла лицето на жена на предното стъкло и Д. веднага натиснал спирачката. Според свидетелката на мястото нямало пешеходна пътека, а тялото на жената било на около 2 метра преди да започне

пешеходната пътека. Най-много 5 метра разстояние имало, между тялото на жената и началото на пешеходната пътека.

Въз основа на свидетелските показания на К. М., съдът е назначил допълнителна автотехническа експертиза.

От заключението се установява, че показанията на К. М. не кореспондират с установената конкретната пътна обстановка и не променят изчисленията, анализите и изводите от първоначалната експертиза, в която е посочено, че водачът на л.а. "Опел" Астра с рег. № ** при движение с разрешената скорост в населено място - 50.00 км/ч. при дължина на осветения участък пред себе си $L_{осв} = 60.00$ м. и своевременно възприемане на опасността, е имал техническа възможност да не допусне настъпването на ПТП.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

За да се ангажира отговорността на застрахователя по [чл. 432, ал. 1 от КЗ](#), е необходимо към момента на увреждането да съществува валидно застрахователно правоотношение, породено от договор за застраховка "Гражданска отговорност", между прекия причинител на вредата и застрахователя, при спазване на изискванията на [чл. 380 КЗ](#).

В случая, по делото не е спорно наличието на валидно застрахователно правоотношение по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за управляван от Д. З. М., лек автомобил „Опел Астра“ с рег. № ** в ЗД „Б.“ АД към деня на инцидента, по полица № BG/02/122000807366, с валидност от 19.03.2022г. до 18.03.2023г.

Съдът намира, че следва да приложи законовата разпоредба на [чл. 498, ал. 3 КЗ](#), която обвързва допустимостта на прекия иск от наличието на започната процедура по доброволно уреждане на отношенията между пострадалия при ПТП и застрахователя по задължителна застраховка "ГО на автомобилистите" и изтичането на тримесечен срок от предявяването на претенцията пред застрахователя или пред негов представител. Касае се за рекламационен срок, въведен от законодателя с новия КЗ, с цел предотвратяване или намаляване на съдебните производства по този вид спорове. Следователно, изтичането на рекламационен срок е предпоставка за възникването на самото право на пряк иск на увреденото лице срещу

застрахователя на ГО на автомобилистите.

С уведомление от 10.03.2023г. ищците са уведомили ЗД „Б.“ АД за настъпилото ПТП.

В изпълнение на изискването на чл. 380 от КЗ, ищците са подали молба - претенция, получена от ЗД „Б.“ АД на 18.07.2023г., с която са поискали да им бъде изплатено обезщетение за причинените им неимуществени вреди.

Поради това съдът намира, че предявените искове са допустими.

На следващо място следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД, пораждащи основание за отговорност на прекия причинител - застрахован спрямо увредеН. за обезщетяване на причинените вреди.

По делото безспорно е установено, че смъртта на Т.Д. Ч.а се намира в пряка и непосредствена причИ. връзка с виновното и протИ.правно поведение на водача на застраховаН. автомобил – Д. З. М., което е установено с влязла в сила присъда № 21/28.05.2024г. постановена по НОХД № 278/2024 г. по описа на Окръжен съд – С.З., която според чл. 300 от ГПК е задължителна за гражданския съд.

Поради това съдът приема, че деянието на водача на лек автомобил „Опел Астра” с рег. № ** осъществява всички признаци /обективни и субективни/ на деликтН. състав по чл. 45 от ЗЗД. Следователно отговорността на застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ следва да бъде ангажирана.

Относно размерът на иска за неимуществени вреди, съдът намира следното:

Съгласно чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедлИ.ст. СправедлИ.стта изисква претърпените болки и страдаН. на ищеца да бъдат надлежно и адекватно обезщетени. Понятието “справедлИ.ст” не е абстрактно. Според ПП на ВС на РБ № 4/23.12.1968 г. то е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства са характера на увреждането, начина на настъпването, обстоятелствата при които е станало, допълнителното влошаване съС.ието на здравето, причинените морални страдаН. и др.

От свидетелските показаН., които съдът изцяло кредитира като убедителни, последователни и непротИ.речиви се установява безспорно, че между ищците и майка им е съществувала изключително силна връзка и много близки отношеН.. Привързаността им е била силна и взаимна, между тях са

съществували отношеН. на обич и разбирателство, силна духовна близост и уважение, характерни за връзката между родител и дете. Починалата Т. Ч.а и децата ѝ поддържали поС.ни и топли отношеН.. Чувството на безпомощност пред безвъзвратното отнемане на майката е непреодолимо и скръбта е неизмерима и причинява неимоверни страдаН.. Съдът счита, че несъмнено загубата на родител и то по такъв непредвидим и нелеп начин причинява огромни болки и страдаН. и прави преждевременната му загуба особено тежка. Връзката “майка – деца” освен кръвна е и емоционална и житейски предполага, че физическата загуба на майката би причинила в най-голяма степен страдаН. на нейните деца. В случая следва да се вземе предвид, че ишците са отдавна пълнолетни и самостоятелни и не са живеели в едно домакинство с майка си, което следва да се вземе предвид при определяне на обезщетението. Въпреки това, и двамата ищци са поддържали близки и топли взаимоотношеН., основани на редовни и чести контакти, взаимна обич и подкрепа, което се установява от свидетелските показаН..

Ето защо, съдът като взе предвид претърпените от ишците болки и страдаН. и обичайно присъжданите обезщетеН. в аналогични случаи, приема, че дължимото обезщетение за причинените неимуществени вреди на Ц. П. А. и И. П. Ч. вследствие на смъртта на тяхната майка **е в размер на по 130 000 лв. /66 467, 94 евро/ за всеки от ишците.**

По възражението за съпричиняване.

В разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД е предвидена възможност за намаляване на обезщетението за вреди от деликт, но намаляването на обезщетението е обусловено от наличие на причИ. връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване по смисъла на закона, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносН. резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал виновен. Приложението на посоченото правило е обусловено от наличието на причИ. връзка между поведението на пострадалия, с което обективно е създал предпоставки или възможности за настъпване на увреждането, т. е. в хипотеза, когато е налице причИ. връзка между действията или бездействията на пострадалия и вредоносН. резултат. В този смисъл е и задължителната съдебна практика - т. 7 на ППВС № 17/63 г.

Ответното дружество е направило възражение, че Т.Д. Ч.а е нарушила разпоредбата на чл.113, ал.1, т.1, т.2, т.4 ЗДвП, на чл.114 ЗДвП и че пострадалата е пресичала на червен сигнал на светофара за пешеходци в

нарушение правилата за движение по ЗДвП.

Според т. 6, б. „а“ от Тълкувателно решение № 2/22.12.2016 г. на ОСНК на ВКС, наличието на пешеходна пътека сигнализира за възможна опасност на пътя, поради което появата на пешеходец върху нея не е непредвидимо събитие. При преминаване през пешеходна пътека водачът има задължение да намали скоростта или да спре. То възниква при наличието на две предпоставки - пешеходците да са стъпили или да преминават през нея.

От събраните по делото доказателства се установява, че пресичането не е било осъществено нито внезапно, нито е било непредвидимо, а е било по маркирана с пътна маркировка и обозначена с пътен знак пешеходна пътека. Ударът е настъпил върху маркирана пешеходна пътека на пътното платно за движение на автомобили, поради което водачът е бил длъжен да намали скоростта или да спре преди пешеходната пътека и да пропусне преминаването на пешеходците ([чл. 119, ал. 1 от ЗДвП](#)). Пешеходецът не е бил длъжен да изчака преминаване на автомобила, а напротив – основавайки се на предоставеното от закона предимство при преминаване по пешеходна пътека, той е имал правното основание да изисква и очаква да му бъде предоставено предимство при пресичането. Правото на пешеходеца при пресичане на пътното платно е абсолютно на специално очертана или неочертана с маркировка върху пътното платно, но сигнализирана с пътен знак пешеходна пътека, което е сторено от страна на Т.Д. Ч.а.

Видно от заключението на автотехническата експертиза техническа причина за настъпване на ПТП на 01.03.2023 г. е непропускането от водача на лек автомобил "Опел" Астра на движещата се по пешеходната пътека Т. Ч.а, като по този начин е отнел предимството на движение на пешеходката.

Съгласно разпоредбата на [чл. 20 от ЗДвП](#) отговорността на водача на МПС за осигуряване безопасност на движението е значително по-голяма, включително и чрез вмененото му задължение за избиране на такава скорост за движение, че да може да спре пред всяко препятствие, което е могъл и е бил длъжен да предвиди.

За пълнота на изложеното, съдът следва да посочи, че съобразно нормата на [чл. 300 от ГПК](#) постановената присъда обхваща протИ.правността на деянието и виновността на дееца. В настоящия случай, водачът на лек автомобил „Опел Астра” с рег. № ** е признат за виновен, че е нарушил

правилата на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП - при приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре. По този начин се отрича каквото и да е поведение на съпричиняване от страна на пострадалата с оглед разпоредбата на [чл. 119, ал. 5 от ЗДвП](#) и с оглед нормата на [чл. 300 от ГПК](#).

По отношение на възражението, че пострадалата е пресичала на червен сигнал на светофара за пешеходци в нарушение правилата за движение по ЗДвП, видно от заключението на автотехническата експертиза на кръстовището на бул. "* **" с ул. "А." от юг и ул. "***" от север, няма светофарна уредба със секция за пешеходци.

С оглед изложеното съдът намира за неоснователно възражението за съпричиняване на вредоносен резултат от страна на пострадалата Т.Д. Ч.а.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

В [чл. 429, ал. 2, т. 2](#) и [чл. 493, ал. 1, т. 5 от КЗ](#) изрично е регламентирано, че застрахователното покритие включва и лихвите за забава. Следователно застрахователят отговаря за лихвата за забава, когато застрахованят отговаря за тях пред увреденото лице, което в хипотезата на деликта произтича от правилото на [чл. 84, ал. 3 от ЗЗД](#), но само за лихвите за забава в рамките на застрахователната сума и считано от датата на уведомяване от застрахованят за настъпването на застрахователното събитие или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна – арг. от [чл. 429, ал. 3](#) и [чл. 430, ал. 1, т. 2 от КЗ](#).

В настоящия случай по делото са представени доказателства, че с уведомление от 10.03.2023г. /л. 12 – 13/ ищците са уведомили ЗД „Б.“ АД за настъпилото ПТП. В изпълнение на изискването на чл. 380 от КЗ, ищците са подали молба – претенция/ л. 14 – 15/, получена от ЗД „Б.“ АД на 18.07.2023г., с която са поискали да им бъде изплатено обезщетение за причинените им неимуществени вреди.

Следователно съдът като съобрази горепосочените разпоредби и при липса на други данни следва да приеме, че **10.03.2023 г.** е датата, на която застрахователят е уведомен за настъпване на застрахователното събитие и от този момент следва да се начислява лихва за забава върху обезщетението за неимуществени вреди до окончателното плащане.

Предвид гореизложеното съдът намира, че ЗД „Б.“ АД следва да заплати

на Ц. П. А. сумата от **130 000 лв. /66 467, 94 евро/**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на майка ѝ Т.Д. Ч.а при ПТП на 01.03.2023г., ведно със законната лихва от датата на уведомлението до ЗД „Б.“ АД - 10.03.2023г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявеният иск над сумата от **130 000 лв. /66 467, 94 евро/** до претендиран размер от **200 000 лв. /102 258, 37 евро/**, като неоснователен.

Предвид гореизложеното съдът намира, че ЗД „Б.“ АД следва да заплати на И. П. Ч. сумата от **130 000 лв./ 66 467, 94 евро/**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на майка му Т.Д. Ч.а при ПТП на 01.03.2023г., ведно със законната лихва от датата на уведомлението до ЗД „Б.“ АД -10.03.2023г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявеният иск над сумата от **130 000 лв./ 66 467, 94 евро/** до претендиран размер от **200 000 лв. /102 258, 37 евро/**, като неоснователен.

По отговорността за разноски:

В настоящото производство, ищците са направили разноски за държавна такса в размер на 2 400 лв.

С оглед изхода на делото ЗД „Б.“ АД следва да заплати на Ц. П. А. и И. П. Ч. направените по делото разноски за държавна такса **в размер на 1 560 лв. /797, 62 евро/ съразмерно с уважената част от исковете.**

В хода на производството са представени договори за правна защита и съдействие сключени с ищците /л.165/, в които са обективирани договорени адвокатски възнаграждения на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв. с Адвокатско дружество „***“.

Съгласно решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС Наредба № 1/2004 г. за МРАВ е равнозначна на хоризонтално определяне на задължителните минимални тарифи, забранено от чл. 101 от ДФЕС, имащ директен ефект в отношение на та между частноправните субекти и пораждащ правни последици за тях, поради което се явява нищожна. В този смисъл съдът е свободен да определи размера на дължимото адвокатското възнаграждение по своя преценка, съобразявайки се с приетите до настоящия момент критерии – фактическа и правна сложност на делото, обем на осъществената правна защита – написване на искова молба или подаване на отговор, явяване в съдебни заседания, представяне или не на писмени бележки по делото, както и броя на проведените съдебни заседания.

Доколкото актовете на СЕС за задължителни за българските съдилища, претендираното адвокатско възнаграждение следва да бъде определено от съда по посочените по - горе критерии.

В конкретния случай предметът на делото са преки иски на пострадали

лица към застрахователя по застраховка "Гражданската отговорност на автомобилистите" за заплащане на обезщетенията за неимуществени вреди при ПТП. Направено е възражение на ответника за съпричиняване и доказателствени искания за установяване на обстоятелствата, относими към приложението на чл. 52 и чл. 51, ал. 2 ЗЗД, които по правило и по своя характер са очаквани процесуални действия по такъв вид дела. В случая, действително се касае до субективно съединени иски, но с общ правопораждащ факт, като ищците имат един и същ интерес и за осъществената от процесуалния представител защита на всеки от тях са извършени едни и същи действия. В производството са изслушани две експертизи и показанията на трима свидетели. Адвокатът се е явил и в четирите открити съдебни заседания, поставял е въпроси на свидетелите и вещните лица. Поради това съдът намира, че с оглед фактическата и правна сложност на делото, следва да определи адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска защита на ищците **в размер на 24 780 лв. с ДДС / 12 669,81 евро/.**

С оглед изхода на делото ЗД „Б.“ АД следва да заплати на Адвокатско дружество „**“ адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ на ищците **в размер на 16 107 лв. /8 235, 38 евро/ съразмерно с уважената част от исковите.**

Ищците са направили възражение за прекомерност на заплатеното от ответното дружество адвокатско възнаграждение.

В производството по делото от ответника ЗД "Б." АД е представен договор за правна защита и съдействие № 0000005512/11.04.2024 г. /л. 65/, в който е уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 15 240 лв. с ДДС по искане на Ц. П. А., в който е посочено, че ще бъде заплатено по банков път. Към договора е приложено преводно нареждане от 08.05.2025 г. /л.66/, от което е видно, че на адв. М. Г. е преведена сума в размер на 14 478 лв., а като основание на превода е посочен договор за правна защита и съдействие № 0000005512/11.04.2024 г.

В производството по делото от ответника ЗД "Б." АД е представен договор за правна защита и съдействие № 0000005513/11.04.2024 г. /л. 67/, в който е уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 15 240 лв. с ДДС по искане на И. П. Ч., в който е посочено, че ще бъде заплатено по банков път. Към договора е приложено преводно нареждане от 08.05.2025 г. /л.68/, от което е видно, че на адв. М. Г. е преведена сума в размер на 14 478 лв., а като основание на превода е посочен договор за правна защита и съдействие № 0000005513/11.04.2024 г.

С оглед изложеното съдът приема, че ЗД "Б." АД е заплатил на адв. М. Г., адвокатско възнаграждение за осъществената защита в настоящото

производство в общ размер на 28 956 лв.

В контекста на решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС, съдът намира, че заплатеното адвокатско възнаграждение в общ размер на 28 956 лв. **е прекомерно.**

Настоящото производство не се отличава с фактическа и правна сложност, както съдът посочи по – горе независимо, че се касае за субективно съединени иски, то фактическите обстоятелства, които се установяват са едни и същи и по двата иски, като в този смисъл и осъществената защита от страна на процесуалния представител на ответника е една и съща.

С оглед изложеното съдът намира, че заплатеното адвокатско възнаграждение от ЗД "Б." АД в общ размер на 28 956 лв. **е прекомерно и следва да бъде намалено до 24 780 лв. с ДДС /12 669,81 евро/.**

Ответното дружество е направило следните разноси: възнаграждение за изготвяне на автотехническа експертиза в размер на 750 лв., възнаграждение за изготвяне на допълнителна автотехническа експертиза в размер на 200 евро, депозит за явяване на свидетели в общ размер на 150 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 24 780 лв. с ДДС или така **общия размер на разноските е 26 071, 17 лв./13 329, 98 евро/.**

С оглед изхода на делото Ц. П. А. и И. П. Ч. следва да заплатят на ЗД „Б.“ АД направените по делото разноси **в размер на 9 124, 91 лв. /4 665, 49 евро/ съразмерно с отхвърлената част от исковите.**

Видно от данните по делото от бюджета на съда е изплатено възнаграждение за изготвяне на автотехническа експертиза **в размер на 750 лв.**

Първоначално всеки от ищците са предявили иски за неимуществени вреди в размер на по 30 000 лв., за което са заплатили държавна такса в общ размер на 2 400 лв. С оглед влязлата в сила присъда по НОХД № 278/2024 г. по описа на Окръжен съд – С.З. и на основание чл. 83, ал. 1, т. 4 от ГПК, ищците са освободени от внасяне на държавна такса и разноси. В съдебно заседание от 16.10.2025 г. съдът е допуснал изменение на предявените иски, които да се считат предявени, вместо за 30 000 лв. за всеки от ищците – за 200 000 лв. за всеки ищец, представляващи обезщетение за причинените им неимуществени вреди. Предявените иски са уважени в общ размер на 260 000 лв., като държавната такса в размер на 4% върху тази сума е 10 400 лв., като от нея следва да се приспадне внесената от ищците държавна такса в размер на 2 400 лв. Поради това, **на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ЗД „Б.“ АД следва да заплати държавна такса в размер на 8 000 лв. съразмерно с**

уважената част от исковете.

С оглед изложеното ЗД „Б.“ АД на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК следва да бъде осъден да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, **държавна такса в размер на 8 000 лв. /4 090, 34 евро/** съразмерно с **уважената част от исковете** и **сумата от 487, 50 лв./249, 25 евро/**, представляваща разноски, платени от бюджета на съда съразмерно с уважената част от исковете.

Съгласно [чл.3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България \(ЗВЕРБ\)](#), [решение \(ЕС\) 2025/1407](#) на Съвета от 8 юли 2025 година относно приемането на еврото от България, считано от 1 януари 2026 г. и [Регламент \(ЕС\) 2025/1409](#) на Съвета от 8 юли 2025 година за изменение на [Регламент \(ЕО\) № 2866/98](#) по отношение на валутен курс към еврото за България, към настоящия момент официална парична единица е евро, равностойно на 1,95583 български лева. Поради това, горепосочените суми следва да се превалутират по правилата на [чл. 12-13 от ЗВЕРБ](#), тъй като решението е постановено след 01.01.2026г.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД "Б." АД с ЕИК **, със седалище и адрес на управление град С.** да заплати на Ц. П. А. с ЕГН *****, с адрес: гр. К., ул. „**“ № 21 **сумата от 66 467, 94 евро**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на майка ѝ Т.Д. Ч.а при ПТП на 01.03.2023г., ведно със законната лихва от датата на уведомлението до ЗД „Б.“ АД - 10.03.2023г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск над сумата от **66 467, 94 евро** до претендиран размер от **102 258, 37 евро**, като неоснователен.

Горепосочената сума може да бъде заплатена по следната банкова сметка: *** с титуляр Ц. П. А..

ОСЪЖДА ЗД "Б." АД с ЕИК **, със седалище и адрес на управление град С.** да заплати на И. П. Ч. с ЕГН *****, с адрес: гр. К., ** **сумата от 66 467, 94 евро**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на майка му Т.Д. Ч.а при ПТП на 01.03.2023г., ведно със законната лихва от датата на уведомлението до ЗД „Б.“ АД - 10.03.2023г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск над сумата от **66 467, 94 евро** до претендиран размер от **102 258, 37 евро**, като неоснователен.

Горепосочената сума може да бъде заплатена по следната банкова сметка: ** с титуляр И. П. Ч..

ОСЪЖДА ЗД "Б." АД с ЕИК **, със седалище и адрес на управление град С.** да заплати на Ц. П. А. с ЕГН *****, с адрес: гр. К., ул. „**“ № 21 и И. П. Ч. с ЕГН *****, с адрес: гр. К., ** направените по делото разноски за държавна такса в размер на **797, 62 евро съразмерно с уважената част от исковете.**

ОСЪЖДА ЗД "Б." АД с ЕИК **, със седалище и адрес на управление град С.** да заплати на Адвокатско дружество „**“ с адрес: гр.София, ул. „Бистрица“ № 9, ет.2, офис 4, адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ на ищците в размер на **8 235, 38 евро съразмерно с уважената част от исковете.**

ОСЪЖДА Ц. П. А. с ЕГН *****, с адрес: гр. К., ул. „**“ № 21 и И. П. Ч. с ЕГН *****, с адрес: гр. К., ** да заплатят на ЗД "Б." АД с ЕИК **, със седалище и адрес на управление град С.** направените по делото разноски в размер на **4 665, 49 евро съразмерно с отхвърлената част от исковете.**

ОСЪЖДА ЗД "Б." АД с ЕИК **, със седалище и адрес на управление град С.** да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, **държавна такса в размер на 4 090, 34 евро съразмерно с уважената част от исковете и сумата от 249, 25 евро,** представляваща разноски, платени от бюджета на съда съразмерно с уважената част от исковете.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред П. апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – С.З.: _____